

Compondre al País Valencià

Que el País Valencià ha estat de sempre terra de grans músics és un tòpic, però el treball dut a cap per alguns autors en les últimes dècades aconsegueix donar-li una important credibilitat. La música contemporània gaudeix de bona salut.

Començant pel mateix terme *contemporani* tot en el panorama musical actual és considerablement confús. Així, és igual de contemporània la coneguda compositora castellonenca Matilde Salvador que el no menys conegut però més jove Llorenç Barber. I és que la música que es fa avui al País Valencià té una gran varietat de llenguatges.

Entre els que porten el testimoni de la investigació sonora hi ha el Grup Contemporani de València, un dels pocs grups estables que treballen amb continuïtat. Comandat pel preni Nacional de Composició, César Cano, es dedica a la difusió de la música contemporània del nostre segle junt amb experimentacions més avantguardistes.

Un altre veterà és Carles Santos, potser el més internacional dels nostres músics. Tot i que li resultarà molt difícil deslliurar-se del qualificatiu de minimalista, cal reconèixer-li una trajectòria artística d'allò més variada: cinema, teatre, espectacles diversos... Ha fet de tot i en tot ha deixat la seua empremta particular. El seu últim espectacle, *Tramuntana Tremens*, ha donat la volta a Europa i pertot arreu ha resultat un èxit de públic i de crítica. Ell mateix ens deia: "Això em tranquil·litza perquè indica que hi ha un públic disposat a veure-ho. De tota manera, jo en el públic, hi penso fins a cert punt". Trobar un equilibri entre allò que es compon i allò que es demana és tema de debat des que existeixen els termes, i sempre ha estat la música d'avantguarda la més perjudicada.

En aquest tema és de justícia

Carles Santos.

RAFA GIL

anomenar Llorenç Barber, no només pel seu valor intrínsec com a músic, sinó també com un dels organitzadors i promotors de l'Associació Valenciana de Música Contemporània. Va ser ell qui, amb altres músics coneguts, va encetar el primer Ensembles, un festival que ha anat oferint al seu públic una àmplia gamma d'opcions. També a Alacant se celebra anualment un festival de música contemporània. Coordinat per Tomàs Marco, és un lloc d'encontre internacional i estatal, no debades està en mans del Ministeri de Cultura. Els Ensembles s'han constituït així en uns festivals també d'abast internacional, però dins de les competències de l'ITVA-ECM. Segons el coordinador de l'àrea de música, Pep Rovira, "el pròxim se celebrarà entre el 8 i el 14 d'abril i comptarà amb l'assistència de Iani Xenakis, un compositor-arqui-

tecte grec, reconeguda figura mundial". També institucionalment es mira d'incloure un mínim d'obres actuals als programes de les corresponents formacions musicals, com és el cas de l'Orquestra i Cor de València. Sense anar més lluny, el Cor va oferir un concert d'obres contemporànies a Madrid i, també recentment i amb motiu dels 500 anys del Tirant, l'Orquestra interpretà una obra d'Amand Blanquer, un altre valencià amb una prestigiosa carrera com a compositor.

L'aniversari del Tirant ha portat igualment un bon grapat de concerts i, fins i tot, gravacions. Un ha estat l'esmentat concert d'Amand Blanquer. Un altre ben bé podria ser l'aplec coral en què vora 500 xiquets valencians entonaren el *Tirant lo Blanc* del català Antoni Ros Marbà, una obra qualificada per ell mateix de "ne-

opopularista". Però potser allò que deixarà un senyal en el temps és el CD editat per l'Orfeó Navarro Reverter amb música del veterà Francesc Llàcer Pla, el jove Ferran Cabedo i el desaparegut Cristòfor Taltabull. Tres noms actuals per a uns textos antics. La *Lamentació d'amor del Tirant* de Joanot Martorell, el *Cinquè cant de mort* d'Ausiàs Marc i el *Madrigal* de Pere Serafi es complementen amb partitures d'una sensibilitat arran de pell que no en bandegen, però, l'esperit contemporani. Com ens comentava el director de l'Orfeó, Josep Lluís Valdecabres, "és interessant que un grup *amateur* mamprenja una tasca d'aquest tipus atesa la dificultat intrínseca, la falta de públic i de difusió".

Hi ha també una nòmina d'autors autòctons *fugats*, com per exemple Josep Evangelista, que ha recollit un gran nombre d'èxits i que viu actualment al Canadà. També José Antonio Orts, un dels pocs autors que ha aconseguit dues beques consecutives per augmentar els seus estudis primer a París i després a Roma. Agustí Bertomeu, actualment a Madrid... És difícil guanyar-se el pa a la pròpia terra. També caldria cercar, com ens apuntava Pep Rovira, una vessant més *artesanal* que permetera al compositor viure del seu treball. Camps com el cinema, la televisió, el teatre, etc., són llocs poc sovintejats, encara que gent com Rafael Mira, Joan Cerveró o Ramon Ramos ja hi han experimentat. Hi ha una porta oberta difícil de menysprear.

Xavi Mínguez